

Fragмент

George Coșbuc

Ea nu-i închide uşa, nu-l prinde de vestmânt,
Nu-l roagă şi nu-i cade cu hohot la picioare
Să-i zică: - „Stai, iubite!” Nu cată plângătoare
În ochii lui -
Năvalnic afară bate vânt,
De-al fulgerelor vuiet văzduhurile tună,
Dar dânsul vrea să iasă prin noapte şi furtună,
S-alerge fără ţintă, nebun, un om pribeg,
Să fugă, să se ştie departe de-acest prag
Ai casei locuite de cea mai rea femeie!
Nu-şti ia nici ziua bună, nu-i vrednic să-i dea
Nici mâna, căci pierirea e închisă-n mâna ei;
Nu vrea să-i vadă ochii sălbatici şi mişei!
Femeie e şi dânsa! Gândirea-i e infamă,
Înşeală, şi-i soție, ea minte, şi e mamă!
A fost un mizerabil, afemeiat poet
Cel ce-a creat legenda lui Crist din Nazaret -
Pe-un Dumnezeu să-l nască satan! E blasfemie
Să crezi în întruparea lui Crist dintr-o Marie!
Şi dacă e să credem poeţii pe cuvânt,
O dat-a fost ea numai Marie pe pământ,
Dar ea de milioane de ori e Magdalena!
Vampir, când te iubeşte, şi-n ura ei, hienă -
Un demon!
El năvalnic a pus picioru-n prag.
Atunci din ochii veştezi de dornicul lui drag
Tăcând a şters femeia o lacrimă cu iia.
Şi el, el a văzut-o! Şi-n pieptul lui mânia
O clipă şovăieşte, rămâne-ncremenit -
Şi cum deştepţi din leşin pe om, când l-ai izbit
Puternic d-un perete, aşa era! Colosul
De gânduri, la privirea femeii, s-a topit!
Şi galben la picioare-i s-aşterne furiosul.

L-a pironit acolo un strop, un singur strop
Când n-a putut tot cerul cu-ntregul potop!